

Nejlepší nejhorší vánoční dárek

Vánoční nákupy.

Stačí jen na tohle slovní spojení pomyslet a osypu se. Nejde o hromady lidí v nákupních centrech, ani o koledy, které mi trhají uši všude, ze všech stran a velmi hlasitě. Problém je v dárcích samotných.

Hrozně ráda bych své blízké obdarovala hromadou dárků a pak se dívala na to, jak je rozbalují, radují se z nich a dojímají. Potíží je v tom, že jsem expert na příšerné dárky. Nedokážu koupit věc, která by se obdarovanému líbila, nebo aspoň hodila. Netuším, proč to tak je. Myslím, že je to vrozené, protože ať se snažím, jak chci, stejně to vždycky dopadne katastrofálně.

A všichni kolem to vědí.

„Baruš?“ otočila se na mě kolegyně Hanka, zatímco se sluchátkem u ucha čekala, až se jí někdo na druhé straně hovoru bude věnovat.

„Hm?“ udělala jsem. Trochu nevrle, protože jsem právě prolézala e-shop se sportovním vybavením, protože něco takového by určitě udělalo radost bráchovi. Teda možná. Nebo možná ne.

„Mám takovou prosbu...“

„Jo?“

„Mohla bys mi letos... jako je to blbý, ale víš jak... Ušetříš tím peníze, takže je to vlastně výhodný hlavně pro tebe... Mohla bys mi letos nic nekupovat?“

Přestala jsem prolézat výhodná balení pingpongových míčků a podívala se na ni. To myslí vážně? Nemyslí, určitě ne. Zrovna u ní se mi poslední dva roky povedlo se docela trefit do jejího vkusu, nebo ne?

„Proč?“

„No, pamatuješ, jak jsi mi vloni dala tu svítící ozdobnou labuť?“

„Jo, ta byla super!“

„Shořela mi na obývací stěně.“

A jo vlastně.

„No, ale za to jsem nemohla! A co ta sada krbového nářadí, co jsem ti dala předloni?“

„Nemáme krb, brouku. Dala jsem ji na dobročinný bazar.“

„Jo tak...“

Trochu mě to zdrtilo Fakt jsem na tom až tak špatně? Nemůžu být přece tím, kdo dává fakt nejhorší dárky na světě. Určitě musí existovat někdo, kdo je na tom ještě hůř než já.

Odpoledne jsem se vydala do města. Tak trochu hledat inspiraci, ale hlavně si dát v centru punč na zlepšení nálady. Hodně punče.

Nedávám příšerné dárky. Určitě ne. Chyba musí být v těch obdarovaných. Vždyť to, co jsem rozdala vloni, bylo naprosto v pohodě! Tak schválně:

- Hodiny s jelenem. Byla to starožitnost! Žádná levná sranda!

- Obraz s loveckým zátiším. Ten pes, co držel v hubě zakousnutýho zajíce, vypadal vlastně docela roztomile.
- Hodinky se zabudovaným zapalovačem. Takový praktický dárek! Nemusíte loudit oheň od ostatních kuřáků a tak! Nemůžu za to, že děda si málem podpálil bundu, když zapomněl, co to vlastně na tom zápěstí má.
- Parní čistič je taky super věc. Praktická a tak. A že netvořil žádnou páru, za to jsem já fakt nemohla. Nevím, proč to teta nereklamovala a rovnou vyhodila.
- Ve stejně dobré víře jsem koupila i tu sadu nožů, které měly být z nějaké super oceli, kterou vyvinuli vědci z NASA. Měly být nejostřejší na světě a vydržet jakékoliv zacházení od pádu na zem, krájení kovů až po atomový výbuch. Nejspíš jsem je teda neměla objednávat na eBay, ale když bylo poštovné zdarma... z Číny! Pošta z Číny musí být normálně hrozně drahá, no ne? Zrezavěly ještě dřív, než je strejda stihl rozbalit. Ach jo.
- Možná jsem taky trochu popletla koníčky svých blízkých, protože kamarádka Majka z té ručně šité, vyšivané a ručně dělanou krajkou obšité kuchyňské zástěry neměla vůbec žádnou radost.
- Zato ten flísový, velmi zateplený overal, který vypadal jako sněhulák, ten byl fakt skvělý, a za tím si stojím. Že chudák sestřenka dostala po prvním dni v něm úpal, to bylo určitě jen tím, že byla moc nažhavená, nebo tak něco.
- Svetr s jelenem nemůže nikdo považovat za hrozný dárek. To mi nevymluvíte. Tenhle byl navíc značkový a fakt povedený. Takže když brácha brblal, prostě jsem mu ho sebrala a nechala si ho. Ne, na sebe jsem si ho od těch Vánoc nikdy nevzala, ale někdy se může hodit. Je fakt teplej, takže i když mi zatím jen zabírá místo ve skříni, jednou přijde fakt krutá zima a brácha bude ještě prstíčkem hrabat, abych mu ho vrátila. A já co? Já ho nechám mrznout, tak.
- A trvám na tom, že poukázka na lekce pole dance, které jsem dala ségře, jsou fakt super nápad. Možná jsem jí to neměla předávat před celou rodinou a nechat to spíš na později, protože táta se fakt hodně divil. Měl spoustu otázek, nakonec se opil a skoro plakal, že jedna z jeho dcer bude striptérka. Ach jo.
- Ta sůl do koupele, fakt krásně voňavá, barevná, s přidanými rostlinnými silicemi a já nevím čím vším, ta byla taky super. A že doma neměli vanu, ale jen sprchový kout... No dobře, to se možná trochu nepovedlo.
- No a ta růžovo-tyrkysová kravata, to přiznávám, asi byla šlápnutí vedle. Ale kolega všude rozhlašoval, že je metrosexuál, chodil vyšňořený jak z obálky nějakého magazínu a ta prodavačka mě ujišťovala, že tahle barevná kombinace je zrovna hodně in. Teď mi dochází, že se jí možná jen nemohla zbavit a rozhodla se, že mi ji prodá za každou cenu. Ale ta kravata s barevnými koníky, kterou jsem dala bratránkovi, ta byla vážně krásná. Jednobarevné kravaty bez vzoru jsou prostě nuda. Vždycky, když se ho zeptám, jestli už ji měl na sobě, začne mumlat něco o tom, že mu neladí s tkaničkami u bot. Podezřívám ho, že se vymlouvá. Na druhou stranu je hezké, že mi neřekl naplno, že se mu nelíbí. Je to můj oblíbený příbuzný.

Zatímco jsem rozjímal nad svým neradostným osudem a skoro ronila slzy do punče (třetího, ale kdo by to počítal), zaslechla jsem útržky hovoru od vedlejšího stolu. A ty byly víc než zajímavé, i když jeden z těch dvou mužů, které jsem začala po očku pozorovat, mluvil tak potichu, že jsem ho neslyšela.

„Co ten pobyt v lázních, cos mi dal?“ zavrčel ten hlasitější z dvojky. Ten tišší něco zamumlal a znělo to omluvně. „Jak jsi jako nemohl vědět, že se jedná o hubnoucí a zkrášlující víkend pro ženy?!“ Ten tišší zase něco zamumlal. „Pivní lázně jsou o sto kilometrů vedle, pako,“ odfrknul si ten hlasitější. Pak se zhluboka napil vína. Víno ve čtyři odpoledne? Pfff... Možná bych si měla dát další punč.

„Jo a co ta škrabka!“ Další nezřetelné špitání. „Nebyla multifunkční. Teda jestli za multifunkčnost nepovažuješ to, že se ti po prvním použití rozpadne na atomy.“ Opět mumlání, tentokrát o něco hlasitější, Stejně jsem mu ale vůbec nerozuměla. „Teď jsi chytřej, ty inženýre? Já vím, že to nebyly atomy, protože to není za běžných podmínek proveditelné, ale ty moc dobře víš, jak to myslím.“

Ten tišší zase něco potichoučku namítl. Snažila jsem se odposlechnout, o čem je řeč, a jak jsem se nakláněla blíž a blíž, najednou pode mnou podjela židle a já skončila rozplácnutá na zadku u nohou těch dvou.

„Pardon,“ udělala jsem a snažila se vstát. Což moc dobře nešlo, protože ten punč se ukázal být mnohem silnější, než jsem myslela. „Pomoc?“ nadhodila jsem se a udělala na ně smutné oči.

„Vidíš?“ vyhrkl ten tišší, nečekaně hlasitě. „Jí by se to opěrátko pro snadnější vstávání hodilo!“

„Jí možná, ale tys ho dal matce, která tak nabyla dojmu, že je moc stará na to, aby se od záhonku zvedla sama. Víš dobře, jak háklivá je na jakékoliv zmínky o svém věku.“

„Mohli byste mi...“ zkusila jsem to znova. Marně. Ti dva se pustili do hádky ohledně toho, jestli ten tišší z nich vážně dává nejpitomějši dárky na světě.

Počkat, cože?!

Začala jsem se hrabat na nohy, protože jestli jsem se měla seznámit s někým, kdo možná trpí tou samou vrozenou vadou (chybou, neschopností, říkejte si tomu, jak chcete), nechtěla jsem to absolvovat ze země. Mezitím jsem zaslechla něco o explodujícím automatickém vařiči vajec, a od toho hlasitějšího to znělo jako nadávka. Automatický vařič vajec? To existuje? To by se mohlo hodit mámě! Teda pokud to nevybuchuje vždycky, to by ji asi spíš našťvalo.

Nakonec se mi povedlo vstát. Vrátila jsem zpátky na krk šátek, který se mi mezitím nějak zamotal kolem obličeje, odfoukla si vlasy z čela a odkašlala si. Ti dva ztichli a podívali se na mě.

„Pardon. Nemohla jsem přeslechnout vaši konverzaci,“ začala jsem mluvit.

„To asi ne, když jste se nám plazila u nohou,“ ušklíbl se ten hlasitější. Zamračila jsem se na něj a věnovala víc pozornosti tomu tiššímu:

„Zaslechla jsem něco o hrozných vánočních dárcích.“

Místo aby souhlasil, přiznal, že to je jeho parketa nebo aspoň naznačil, že mám pokračovat, složil si hlavu do dlaní.

„Vidíš?“ zahuhlal. „Teď už to o mně vědí i úplně cizí lidi!“

„A zasloužíš si to. To máš za to, že jsi mi k narozeninám dal pytlík nafukovacích balónků. Jak tě to napadlo?“

„Protože furt vymetáš večírky?“ vysvětloval ten tišší, ale už ani nezněl, jako by tomu věřil.

„Co to s tím má společného? Navíc večírky už hodně dlouho nevymetám, protože jsem otec od rodiny! Jo a o tý stavebnici, co jí malej Péťa jeden ten pidikousek málem spolknul, o té ani nemluvíme!“ zaútočil znovu ten, který evidentně s vybíráním dárků neměl problémy.

„Nespolknul-“

„Já vím, nespolknul. Vdechnul. Máš štěstí, že se nám podařilo to kolečko z jeho nosní dírky vylovit a nemuseli jsme na pohotovost. Co by nám asi řekli? A co bychom řekli my jim? Že mám pitomého bratra? Prostě se na to vyprdni, letos nikomu nic nekupuj, dej do obálky peníze a ušetříš spoustu času sobě a o dost víc stresu nám.“

Peníze do obálky? Když ale... no, možná by to bylo řešení.

„Nebo ne!“ vyhrkl najednou ten bratr a otec od rodiny. „Ty bys byl schopnej koupit obálky, co obsahují ftaláty. Nebo jsou tak ostré, že se o ně každý, kdo se bude chtít dostat k penězům, pořeže do krve. Rozdej prachy a nazdar.“

„Kde by se v papírových obálkách vzaly ftaláty?“ nechápal tišší chudák. Ten druhý zaúpěl a prohlásil, že to byla nadsázka. Ale že věří tomu, že by od něj něco podobného mohl dostat. A že už na to fakt kašle a odchází, protože musí vyzvednout ženu a dítě z dětského koutku.

A tak jsme tam zůstali sami dva.

Chvilku jsme na sebe rozpačitě koukali. Já měla nutkání si k němu přisednout a zjistit všechno o tom, jak vybírá dárky. On vypadal, že by nejradši utekl, ale měl před sebou nedopité kafe a nezaplacený účet. Pátravě se na mě podíval, a než stačil cokoliv říct, rozhodla jsem to za něj a sedla si na židli vyhrátou od toho druhého.

„Anebo tak,“ zamumlal rezignovaně.

„Takže vám taky všichni tvrdí, že kupujete ty nejhorší dárky?“

„Jo,“ povzdechl si. „Vždyť jste to slyšela, ne?“ Pak se zarazil: „Moment, řekla jste ‘taky’?“

Přikývla jsem. „Zrovna dneska mi kolegyně řekla, ať jí radši nic nedávám.“

„Au,“ zatvářil se ublíženě za mě. „Proč?“

„Loni jsem jí dala takovou krásnou ozdobnou labuť, která se dala použít i jako lampička.“

„Fakt? To mi přijde docela super. Jakou měla barvu?“

„Byla průhledná. Hezká. Shořela jí na obývací stěně. Naštěstí měli doma hasičák a stalo se to, když byli přímo v obývací, takže mají jen trochu očouzenou jednu poličku... No dobře, tak dvě. Ale nic víc se nestalo. A kdo mohl vědět, že zkratuje a začne hořet?“

„To máte pravdu! Nepředvídatelné události! Kdybychom měli všichni pořád řešit, co by se všechno mohlo stát, nedělali bychom nic jiného. Navíc pokud to prošlo procesem schvalování shody a splňovalo normu, jste z obliga...“

„Že jo?“ souhlasila jsem, i když jsem si nebyla úplně jistá, co znamenala ta poslední slova. Konečně někdo, kdo mi rozumí! Konečně někdo, kdo by mohl pochopit, že já

jsem v tom vlastně nevinně a dělám všechno pro to, abych udělala lidem kolem sebe radost.

„Dáte si ještě jeden?“ kývl bradou k vedlejšímu stolku, u kterého jsem předtím seděla a kde zůstal můj skoro dopitý punč. Zavrtěla jsem hlavou. Měla jsem pocit, že picnutá jsem už dost a že teď bych rozhodně měla být co nejvíc při smyslech. Kdy se vám stane, že potkáte někoho, z koho se možná vyklube něco jako spřízněná dárková duše?

Představil se jako Darek. Ironie osudu, které jeho rodiče prý nejspíš dodnes litují. Kdyby věděli, že dárky od Darka budou takové peklo, pojmenovali by ho třeba Jarda. Dali jsme se do řeči. Probrali jsme všechny své nevděčné a věčně nespokojené příbuzné a porovnávali jejich hrozně a vyděšené reakce. Po pár historkách bylo jasné, že na něj fakt nemám. To on byl králem špatných dárků. A když mi pak řekl pár let starou historku s expřítelkyní svého bratra - toho, který prosil, ať jen rozdává peníze - nevěřila jsem vlastním uším.

„Nene!“ vyjekla jsem a plácla si dlaň přes pusku.

„Přisahám, že je to pravda. Chytli jsme ji na poslední chvíli, málem z toho balkónu skočila! Kvůli užovce, chápeš to?“

„Takže ty sis spletl velkou lásku k hadům s fobií z hadů?“ nechápala jsem. Pokrčil rameny.

„Moc jsem se ní nevídal, byl jsem na škole a domů jezdil minimálně. Vybavil jsem si jen, že brácha říkal něco o ní a o hadech. Co přesně to bylo, to už jsem nějak nevnímal.“

„Týjo,“ vydechla jsem. Částečně zaskočeně, ale taky dost okouzleně. Nebylo to tím, že Darek byl ve správném věku a vypadal velmi sympaticky. Ani tím, že jeho příjemný hlas bych mohla poslouchat večer před usnutím, i kdyby mi předčítal výsledky peruánských nižších fotbalových lig. Hlavní bylo, že vedle něj jsem vypadala úplně normálně, prakticky neškodně, a konečně jsem chápala, proč mí kamarádi tak rádi vypráví historky o mých příšerných dárcích. Protože když jste slyšeli, jaký dárkový trapas dokázal udělat někdo jiný, bylo to vážně k popukání.

Měla bych ho seznámit se všemi lidmi, co znám. Oni potřebují poznat Darka!

„Potkala jsi koho?!“ vyjekla do telefonu Majka.

„Nejhoršího dávače dárků pod sluncem,“ zopakovala jsem a křenila se u toho.

„Takže ses podívala do zrcadla, nebo jak to mám chápat?“ Ušklíbala jsem se, ale rozhodla se její ubohý smysl pro humor ignorovat.

„Jmenuje se Darek, je o rok starší a bývalé přítelkyni svého bratra dal hada, přestože trpěla ofidiofobií. Cha!“

Chvilku bylo ticho. Pak Majka prohlásila:

„No, tak to se nedivím, že už je to jen bývalka.“ A pak: „Jmenuje se Darek?“

„Jo. Je to dáreček v moc hezkým balení, mimochodem.“

Zase chvíle ticha. A pak vyděšené:

„Ale Baru! Vy dva se rozhodně nesmíte dát dohromady!”

„Cože?”

„Představ si, co byste mi dali, kdybyste dárek vybírali oba dva! Jsem moc mladá na to, abych umřela, protože mi dáte něco, co mi způsobí nějakou fakt těžkou nemoc. Nebo to bude vyzařovat radioaktivní záření. Nebo tak něco.”

„Já si naopak myslím, že bychom se mohli jako vynegovat, víš?” namítla jsem.

„Jako že konečně nebudete dávat nic? Díkybohu!”

„To ne... Spíš že když každý zvlášť kupujeme příšernosti, dohromady to už nemůže být horší.”

„To je ale blbá teorie,” zamítla můj nápad Majka. „Prostě ti říkám, že jestli se dáš dohromady s Darkem, v životě už od tebe nechci dostat žádný dárek. A nejde jen o Vánoce, myslím tím nikdy nic. Nikdy. Chápeš?”

Fájn. Pche.

První smska mi od něj přišla hned večer. Když jsme si vyměnili čísla, doufala jsem, že to znamená to, co si myslím - tedy že o sebe máme zájem. Ale říkala jsem si, že tomu dám chvilku čas a nebudu ho hned bombardovat zprávami nebo telefonáty, abych ho nevyděsila. Jeho zpráva mi tedy udělala fakt velkou radost... než jsem si ji přečetla.

Co bys nikdy nekoupila babičce?

Co to je za dotaz? Kde je pozvání na rande nebo vyznání začátku nehynoucí lásky?

Co prosím? odepsala jsem. Během chvilky přišla odpověď.

Napadlo mě, že kdybychom kupovali to, co bychom vlastně nikdy nekoupili, mohlo by to být to, co lidi kolem chtějí. Babička má v pátek narozeniny. Nechci přijít s prázdnou a rozhodně jí nemůžu dát jen peníze. Nějaké návrhy na dárek?

Zamyslela jsem se. A brala jsem to fakt poctivě, takže jsem skončila s papírem popsaným poškrtenými možnostmi. Bylo to těžké, protože když mě to napadlo, tak to vlastně není to, co po mně Darek chce, že?

Po hodině mi zavolał. Že prý jestli se mě nějak nedotkl, když přišel s takovým dotazem. Ujistila jsem ho, že určitě ne a omluvila se, že to tak trvá, ale že hledám něco, co by mě vážně nikdy nenapadlo koupit. Nejsem si přesně jistá jak, ale z našeho hovoru vyplynulo, že bychom měli jít sehnat ten dárek. Jakože spolu. Jakože hned druhý den. Rande!

Ukázalo se, že moje teorie o tom, že by se naše schopnosti - nebo vlastně neschopnosti - ohledně výběrů dárků měly navzájem negovat, byla naprosto a totálně mylná. Hned z prvního obchodu jsme museli rychle utéct, protože se ukázalo, že ta velmi extravagantně vypadající váza, která nám padla oběma do oka, nebyla váza, ale nějaké zvláštní interiérové topidlo. To vůbec nebylo na prodej, ale vytápělo ten obchod. A jak ho Darek chtěl vzít do ruky a odnést ke kase, nějak se mu povedlo ho celé, vytrhnout ze zásuvky a následně kvůli leknutí pustit na zem. Nic se mu nestalo (ani Darkovi, ani topidlu), ale rána to byla hrozná a pán z ochranky se na nás díval fakt, ale opravdu ošklivě. Ve druhém obchodě jsme se jednoznačně shodli na soupravě na výrobu duhového dortu. Tak super nápad! Babička dostane předpřipravené směsi na jednotlivé barvy těsta, jen to smíchá s vodou, naleje do formy a tradá! Kdo by nemiloval dort, a kdo by nemiloval duhu! U pokladny si ale prodavačka všimla, že to balení je už nějakou dobu prošlé, a i když jsme ji ubezpečovali, že u sypkých směsí to určitě nevadí, odmítla nám ho prodat. Když jsme později seděli na dalším kafi, shodli jsme se na tom, že by z toho babička asi stejně neměla radost, protože je to taková ta poctivá pekařka, co do všeho dává samé poctivé ingredience a hromada barviv a kdoví co ve směsi by jí spíš přivodilo záchvat pláče.

„Fakt jsme tak marní?“ zeptal se mě Darek. Pokrčila jsem rameny. „Myslíš, že se to dá léčit?“ Zase jsem jen pokrčila rameny. Nepřipadala jsem si nemocná. Spíš bezmocná. A nedocenená.

„Možná bys jí měl koupit jen kytku?“ navrhl jsem.

„To je dobrý plán,“ pochválil mě. „Vy ženy přece milujete květiny. Kytkou se nedá nic zkazit.“

Jak jsem měla vědět, že Darkova babička je alergická na frézie?!

„Do nemocnice jí teda asi žádnou kytku nenos,“ podotkla jsem, když mi volal, že babička měla prudkou alergickou reakci a musela být okamžitě hospitalizována.

„Brácha řekl, že tam nesmím. A že mě nechá vydědit.“

„To určitě nemyslel vážně,“ uklidňovala jsem ho.

„Nebyl bych si tím tak jistý.“

„A tys nevěděl, že babička je alergická?“

„Nějak jsem to vypustil z hlavy. Já na tyhle věci moc nejsem. Potřebuju si pamatovat spoustu věcí z práce a na tohle už mi nějak nezbyvá kapacita. Aspoň si říkám, že tím to musí být, protože jinak by to znamenalo, že jsem fakt nepoužitelný. A to si o sobě nechci myslet.“

Měla jsem chuť ho obejmout a nějak ho rozptýlit. A ujistit ho, že není nepoužitelný a že vím o mnoha skvělých způsobech, jak bych ho chtěla použít. Ale nechtěla jsem tlačit na pilu.

„Já myslím, že to je normální. Ne běžné, ale na druhou stranu ne nenormální. Podívej na mě,“ zkusila jsem mu zvednout náladu. Nepovedlo se to. Jen něco zamručel a rozloučil se se mnou.

Chudák malej, zničenej.

Možná by mu udělal radost nějaký dárek? Nic velkého, jen aby věděl, že na něj myslím? Ale jak to provést?

Stačila chvilka přemýšlení a už jsem věděla, jak ho dostat ze splínu. Muselo to počkat do druhého dne, ale aspoň jsem měla dost času to naplánovat, najít a objednat. Nevěděla jsem, kde bydlí, ale věděla jsem, kde pracuje. Nechám mu to doručit tam. Ten bude koukat!

Když mi druhý den zazvonil telefon a na displeji se objevilo Darkovo jméno, zatetelila jsem se. Už! Už mu to dorazilo! Super!

„Ahoj,“ pozdravila jsem vesele.

„Báro!“ udělal vyděšeně.

„Co?“ udělala jsem stejně vyděšeně. Teď mi měl děkovat, smát se a chválit, jak jsem mu zlepšila náladu.

„Co to je?“ udělal stejně hysterickým tónem.

„Dárek?“ odpověděla jsem.

„Pro mě?“

„No jasně, pro koho jiného by byl?“

„Tys mi poslala zpívajícího striptéra?!“

Oněměla jsem. Co to řekl? Proč to řekl? Co se to stalo?

„Mohl bys to zopakovat?“ poprosila jsem ho vážně, ale vážně tichým a třesoucím se hláskem.

„Do laboratoře nám vběhl chlap, hodil po mně kytku, začal zpívat a svlíkat se. To má být vtip?“

„Striptér?“ zasípala jsem. Kde se tam vzal striptér? „A není to pro nějakou kolegyni?“ napadlo mě.

„Ne! Zpíval tu, že má dáreček pro Darečka a že za chvilku mi ho ukáže!“

„Proboha!“ zaúpěla jsem.

„Přesně!“ zavrčel Darek. „Já to fakt nechápu!“

„Já to taky nechápu,“ bránila jsem se. „Objednala jsem ti u té jedné místní firmy se speciálními dárkovými koši čokoládový košík, který ti měli dneska doručit! Aby ti to zlepšilo náladu! Já jsem žádného striptéra neobjednávala! Proč bych to dělala?!“

„Proč jsi neobjednala striptéra sem? Já bych ho chtěla!“ vložila se do toho kolegyně Hanka. Mávnutím a výhružným zamračením jsem ji zahнала zpátky k jejímu stolu a řekla Darkovi, že se mu fakt hluboce omlouvám, ale že přísahám, že jsem nic takového

neobjednala. Že vím, že mám talent na přišerný dárky, ale tohle by mě nikdy nenapadlo. A že zjistím, co se stalo.

Jen co jsem ukončila hovor s ním, rozezvonil se mi mobil v ruce znovu. Tentokrát to bylo cizí číslo, místní pevná linka.

„Haló?“ udělala jsem nevrle.

„Dobrý den, tady Jana Kvítečková, firma Pošli dárek. Paní Křížová, já se vám musím hrozně moc omluvit. Náš objednávkový systém v noci podstupoval aktualizaci a nějak se stalo, že se nám pomíchala data našich zákazníků. Zdá se, že jsme tak trochu popletli některé objednávky. Teď nám volala jiná zákaznice, že jim na nevěstino loučení se svobodou dovezli váš čokoládový košík. Velmi mě to mrzí, ale zdá se, že dodávka toho košíku na správné místo bude trochu opožděna.“

„Já vás zastřelím,“ zavrčela jsem. Na jednu stranu se mi ulevilo, že tentokrát jsem v tom fakt nevinně, na druhou stranu mi vůbec nebylo jasné, jak tohle vysvětlit Darkovi. Pak mě napadlo, že od někoho jiného to možná vezme líp, a tak jsem slíbila té paní, že ji nezastřelím, ale že musí zavolat tomu, kdo omylem dostal striptéra. Po troše nátlaku souhlasila.

O chvíli později se mi telefon zase rozezvonil. Tentokrát to byl Darek.

„Ahoj,“ udělala jsem schlíple.

„Ahoj,“ udělal a taky nezněl zrovna vesele. „Volala mi paní, aby mi vysvětlila, že se stala chyba.“

„Jo? No... Fakt mě to mrzí.“

„Jo... Na druhou stranu jsi skvěle pobavila všechny lidi na patře. Ale já jsem z toho dost rozhozenej.“

„A můžu to nějak napravit?“ zeptala jsem se, i když mi bylo jasné, že mi teď docela klidně může říct, že už mě v životě nechce vidět a že jsem chodící katastrofa.

„Možná bych o něčem věděl,“ řekl po chvíli přemýšlení.

„Tohle mám za trest, vid’?“ odfrkla jsem, když jsem nasedla k Darkovi do auta a dozvěděla se, co mě celý den čeká.

„Možná,“ přikývl. „Ale možná to mám spíš já za odměnu, nemyslíš?“

„Jako že se mnou strávíš celý den vybíráním dárků? Když víš, že v tom nejsem o nic lepší než ty?“

„Bude to legrace,“ ujistil mě. A pak se natáhl dozadu a zvedl ze zadního sedadla malou kameru. „Navíc budu naše trapasy natáčet. Hodlám to pak dávat na Youtube. Kolegové z práce tvrdí, že to má velký potenciál, protože lidi milují přišerný historky ostatních.“

„Ale ne,“ vyjekla jsem, když jsem si představila, jakými katastrofami by naše nakupování mohlo skončit.

„Ale jo,“ mrkl na mě. „Slíbilas mi to. A tohle určitě vyžehlí ošklivého striptéra u mě v práci.“

A tak jsem svěsila hlavu a neodporovala. Třeba to nebude takový průšvih jako minule.

Samozřejmě to byl průšvih. Teda, nakonec z toho bylo něco dobrého, protože když Darek naše nákupní scénky – a přísahám, že jsem v tom vždycky byla nevinně! To samo! – sestříhal do krátkých videí, strhla se vlna sdílení, pobavených komentářů a povzbudivých zpráv. Dostali jsme se dokonce do televize, ale odmítli jsme rozhovor na kameru. Na videích jsme nebyli zas tak úplně rozpoznatelní a nechtělo se nám ukazovat se půlce národa.

Nakonec, jak to tak občas bývá, bylo všechno to špatný pro něco dobrý. Protože jsem pětadvacátého prosince seděla na gauči – a teď se podržte – v bytě svého přítele. Takže jsem už zcela dobře věděla, kam příště poslat striptéra, kdybych někdy měla takové nutkání. Toho jsem s sebou dneska ale neměla. Přemýšleli jsme s Darkem, jestli si máme něco dávat, nebo to raději rovnou odpískat. Nakonec jsme se shodli na tom, že si něco dáme. Ale jen něco malého a naprosto a totálně bezpečného. Existovala velká šance, že bychom se svými dárky navzájem zabili, nebo aspoň přizabili, takže jsme byli fakt opatrní.

Proto jsem koupila věc, která nemohla zklamat. Ani ublížit.

Teda doufám.

„Už?“ zeptal se Darek netrpělivě.

„Trochu mě děsíš,” přiznala jsem.

„Jen to chci mít co nejdřív za sebou, abychom se mohli věnovat něčemu příjemnějšímu.”

Zatetelila jsem se, protože jiné, příjemnější věci mě s Darkem moc bavily. Jenže pak dodal: „Dostal jsem včera od bráchy takovou počítačovou hru, střílečku, ovšem z vědeckého prostředí, a když to budeme hrát spolu, je velká šance, že jako tým postřílíme ty parchanty na jednu hromadu.”

Aha. No, tak nač zdržovat, že. Podala jsem mu svůj dárek, menší balíček v balicím papíru se zlatými vánočními koulemi. On mně podal krabici zabalenou v papíru se sněhuláky. Měla rozměr krabice od bot, což mě trochu zmátlo. Boty? Tuší vůbec, jakou mám velikost?

Když jsem viděla, jak nadšeně se vrhl do rozbalování, přestala jsem řešit pochyby. Pozorovala jsem ho, a i když jsem si nebyla úplně jistá, jak můj dárek vezme, doufala jsem, že to všechno klapne. Mělo by, protože jsme za ty dva týdny, které jsme byli spolu oficiálně jako pár, zjistili, že přemýšlíme hodně podobně a smysl pro humor máme úplně stejný.

Když vybalil ponožky – ručně pletené, vlněné, červenobílé, zarazil se. Znejistěla jsem. Přehnal jsem to?

„No, rozbal si svůj dárek,” vybídl mě, aniž by řekl něco k té kupičce vlny, kterou držel v ruce.

„Je to blbý?“ sondovala jsem.

„Rozbal si dárek,“ usmál se. Nadechla jsem se a pustila se do toho. Pod balícím papírem se skrývala skutečně krabice od bot s nějakým mně neznámým názvem. Otevřela jsem ji...

Ponožky. Jasně červené, froté, s protiskluzovou podrážkou.

„Jéé...“ udělala jsem.

„Vid’?“ udělal Darek.

Že budeme přemýšlet až takhle podobně, to by mě fakt nenapadlo.

O těchto Vánocích nebyl zraněn ani naštván žádný z našich blízkých. Zjistili jsme totiž, že pro nás dva je nejlepší zeptat se všech kolem, co by chtěli, a pak nic neřešit a koupit jim to.

Darkovy ponožky se začaly párat hned druhý den ráno. Utíkající nit se mu zasekla o práh a hodil epesní rybičku do kuchyně, kde narazil čelem do ledničky, ze které na něj spadla mísa s ovocem. Přežil a ta boule se zahojila docela rychle.

Moje ponožky začaly doutnat na topení po druhém vyprání. Položila jsem je tou protiskluzovou vrstvou na radiátor a o pár minut později se bytem začal šířit divný smrad. Než jsem přišla na to, co se děje, v pokoji byl černý dým, jedna ponožka se mi roztekla po radiátoru úplně, z druhé se mi podařilo strhnout pryč skoro polovinu. Pak přijeli hasiči, které zavolala sousedka.

Dohodli jsme se s Darkem, že příští rok si dáme nějaký romantický pobyt.

Jen ne v pivních lázních.